

Gezocht – Gevonden

OPGELOST?

I

1

'Ja, kom op, persen. Ja, komaan, nog een keer. Persen, meid, persen'. Er is een stem hoorbaar die klinkt als iemand die met veel inspanning iets uit een lichaam drukt. 'Voilà, daar is hij. Een flinke zoon zo te zien. Proficiat Joyce' zegt een vrouwenstem. Tussen babygehuil laat een andere vrouw een diepe zucht en gesnik horen. 'Hoe ga je hem noemen?' vraagt de vorige vrouwenstem. 'Hendrik, mijn klein Hendrikje' aldus Joyce. 'Aah, wat een leuke naam' zegt de vorige vrouwenstem. 'Nou, laten we hem al eens aan zijn eerste tests in het leven onderwerpen'. Op het gehuil van de baby na, is het verder stil in de kamer. 'Nou, dat is een vette tien, alles perfect, schat' klinkt uit een ruimte naast de verloskamer. De vrouwenstem komt weer dichterbij en zegt 'Zo, hier is hij dan, helemaal voor jou'.

2

Enkele uren later is alles en iedereen in rust. De moeder slaapt uitgeput in haar bed. En ook Hendrik ligt met gesloten ogen en zijn linker duim in zijn mond te slapen. Enkele lampjes, dicht bij de vloer en een boven het bed, strooien wat diffuus licht door de ruimte om het totale donker te doorbreken. In alle stilte glipt de nachtverpleging kort naar binnen waarbij die ziet dat alles oké is en verlaat de kamer weer voor nu.

3

Vlak voor het begin van de ochtend wandelt een vrouw gekleed in licht blauwige kleding, voorzien van het logo van de wasserij die sinds jaar en dag de was van het ziekenhuis verzorgt, de achteringang binnen. Hierbij duwt ze twee aan elkaar gekoppelde karren gevuld met schone was voor haar uit. Ze groet de nachtportier wiens dienst er bijna op zit, deze knikt woordloos en zonder echt naar haar te kijken, terug. Druk als hij is met het invullen van de laatste nog openstaande blokjes van de puzzel. De vrouw rijdt de karren in de richting van de lift waarmee de was normaal gesproken naar de kelder wordt gebracht. De vrouw drukt in de lift echter op de knop van de vijfde verdieping, waar zich de kraamafdeling bevindt.

4

Ilse, een van de verpleegster van de dagdienst op de kraamafdeling, ziet nog net hoe een kar met was de lift in verdwijnt. Vreemd, denkt ze, onze vuile was ligt toch nog steeds hier. En ze ziet dat bevestigd wanneer ze links van haar kijkt, waar de kar staat waarin zich al hun vuile was bevindt. 'Arie?' roept ze, tegen een van haar collega's die net aan komt lopen. Deze blijft staan en kijkt haar vragend aan. 'Weet jij waarom onze was hier nog staat, terwijl die net al de lift in is vertrokken?' Op de vraag wie en wat vertrokken zijn, legt Ilse uit wat ze net bij de lift heeft gezien terwijl ze nog naast hun was staat. 'Ah, vreemd' is de logische reactie van haar collega. 'Nou ja' zegt die er nog achteraan 'voor één dag zal dat ook wel niet zo erg zijn. Het is niet zo druk hier vandaag. Toch?' Ilse knikt, wetend dat dit niet volgens hun procedures is, maar ook wetend dat het inderdaad niet druk is. 'Oké, dan zal het wel niet zo'n probleem zijn'. En hiermee is de kous af. Waarop iedereen de dingen gaat doen, zoals die gepland zijn.

5

Een schreeuw die door merg en been gaat, schalt door de gangen van de kraamafdeling. Iedereen die kan, maakt zich op weg naar de plek waar het geluid vandaan komt. Komt ja, want de schreeuw duurt voort. Wanneer Yvette, het afdelingshoofd, daar aan komt, ziet ze drie van haar medewerksters voorover gebogen rond Joyce, staan. Joyce, die gisteren voor het eerst in haar leven moeder is geworden. Van een zoon, Hendrik. En het is die Joyce, die zo hartverscheurend schreeuwt en huilt. Een van de medewerksters komt haar tegemoet en leidt haar met een hand de kamer van Joyce binnen. Daar wijst diezelfde hand naar een lege wieg. Yvettes vragende blik wordt met schouder ophalen en hoofd schudden beantwoord. 'Weg?' is de vraag die het afdelingshoofd stelt en die met een knik bevestigd wordt. 'Maar dat kan toch niet zo maar?' Haar medewerkster schudt haar hoofd, gevolgd door een knik en het weer opnieuw ophalen van haar schouders. 'En nu?' vraagt Yvette haarzelf, in stilte, af. Ze neemt haar mobiele telefoon en belt met iemand die daar, volgens haar, beter mee om kan gaan. Ze weet niet welke procedures nu van toepassing zijn, wat ze echter wel zeker weet is dat dit boven haar competenties gaat.

6

'Franck'. Een man, zo rond de eind dertig, begin veertig, gekleed in een driedelig grijs kostuum met een licht bruine streep, zittend aan een modern vormgegeven bureau van glas en staal, waarbij hij, vanaf de vijftiende verdieping, uit kan kijken over de stad waar het ziekenhuis buiten het centrum in een parkachtige omgeving is gebouwd, neemt op en luistert. Zelfs hij, die van zichzelf vindt dat hij niet bang is aangelegd en nergens schrik voor heeft, schrikt van hetgeen hij hoort. Niet zo zeer vanwege de angst en zorgen van de moeder of het welzijn van het kind. Nee, vanwege de slechte naam die zijn ziekenhuis hierdoor zou kunnen krijgen. 'Houdt dit stil!' was dan ook zijn allereerste reactie. 'Politie? Waarom dat?' Weer luistert hij. 'Kunnen we dat niet zelf?' Opnieuw laat hij haar aan het woord. Dan zegt hij 'Yvette, laat dit nu maar aan mij over. Hoe weet ik nog niet, maar dit komt goed, uiteindelijk. Geloof me nu maar'. Wanneer hij het gesprek heeft beëindigd, staat hij op en loopt hij naar het grote glazen raam, waar hij nadenkend voor gaat staan. De hele wereld lijkt hier wel aan zijn voeten te liggen. Wat Yvette hem echter zo net verteld heeft, geeft hem alles behalve dat gevoel. Wat nu?

7

Alle verpleegkundigen op de kraamafdeling hebben alle kamers die zich op hun verdieping bevinden nagekeken. Tot in de kleinste hokken aan toe. Nergens hebben ze Hendrikje weten te vinden. Wanneer Ilse tijdens haar zoektocht in een van de waskarren kijkt, herinnert deze zich die vertrekkende kar, enkele uren geleden intussen, weer. Zou? Met die vraag rent ze naar Yvette, die het antwoord ook niet weet en ook geen idee heeft hoe dat antwoord te krijgen. Camera's misschien, bij de in- en uitgang? De twee vrouwen nemen de lift naar beneden en vragen daar na of en zo ja wat opgenomen wordt met eventuele camera's. En inderdaad, al snel kan de portier beelden tonen van een vrouw in een licht blauwige overall, voorzien van het logo van de wasserij die sinds jaar en dag de was van het ziekenhuis verzorgt, die met één kar met was de deur uit gaat. De camera gericht op de straat toont hoe diezelfde vrouw iets, een stapeltje handdoeken of een baby gewikkeld in handdoeken, eruit tilt en op haar arm draagt. Aansluitend opent ze een auto, legt hetgeen ze draagt in wat op een kinderstoeltje lijkt, stapt zelf ook in de auto en rijdt weg.

II

Achttien jaar later

(op een dag na)

1

'Youri, kom je?' 'Ja, moment nog. Zodra ik kan opslaan kan ik stoppen en kom ik er aan'. Ze kan een glimlach niet verbergen. Wat die jongen ook doet, alles vindt ze oké. Ze houdt dan ook zo veel van hem. Alleen al het feit dat ze nog steeds samen zijn, achttien jaar na dato, laat haar intens van hem houden. Ze weet dat hét moment er ieder moment aan kan komen. Waarop ze hem de waarheid dient te vertellen. Toch hoopt ze van harte dat dát nooit nodig zal zijn. Dat dát altijd geheim zal blijven. Hoewel die kans vandaag de dag met wat allemaal op en via het internet te achterhalen is, dat het ooit wél bekend wordt, groter is dan dát het níet bekend wordt.

Ze hoort hem de trap af komen rennen, waarna hij meteen de keuken in komt rennen en haar met beide handen vast pakt en rond draait. Wanneer ze beiden stil staan knuffelt en kust hij haar. Zij zou nooit een man, een lief, nodig hebben bij zo veel liefde als deze jonge man, haar zoon, haar geeft. 'Wat gaan we doen?' vraagt hij aansluitend. 'Jij bent jarig vandaag, weet je nog?' 'Ja, enne?' 'Niet zo maar jarig. Jij wordt achttien en dus volwassen'. 'Nou en?' vraagt hij weer. 'Dat doet er toch allemaal niet toe'. Ja, denkt zij, dat is nu typisch weer iets voor hem. Zoiets interesseert hem niet echt. Terwijl het toch niet niks is, volwassen zijn met alle verplichtingen. 'Je hebt Ellen toch uitgenodigd. Toch?' Ook dat

zou weer echt iets voor hem zijn om zoiets te vergeten. Een grote glimlach op het gezicht toont echter dat hij haar voor de gek houdt. 'Die komt er zo aan, mam. Ze stuurde net nog dat ze onderweg is'.

2

Intussen, elders in het land, knielt een vrouw, genaamd Joyce, in de kapel van het lokale ziekenhuis waar ze een kaars aan heeft gestoken en nu aansluitend een kort gebed bidt voor het welzijn van haar zoon Hendrik, die ze vandaag achttien jaar geleden in ditzelfde ziekenhuis op deze wereld heeft gezet. Een boosaardige wereld, zoals haar al snel duidelijk was geworden. Ze had lang, zeer lang, getwijfeld of ze het kind wel of niet zou houden. Het was namelijk niet het gevolg van een liefdevolle relatie of een gepassioneerde vrijpartij. Nee, niets van dat alles had tot de zwangerschap geleid. Op het einde van een zware werkdag, als jobstudente in een café, was ze ineens door drie, dronken en luidruchtige, mannen aangesproken en omsingeld. Ondanks al het lawaai dat die maakten én het feit dat dit in het centrum van de stad gebeurde, had niemand ingegrepen. Ze had mensen langs hen zien lopen, die allemaal door de mannen aan werden gemaand door te gaan. 'Zij heeft teveel gedronken' vertelden ze iedereen. Zodra ze haar in een doodlopende steeg hadden weten te manoeuvreren, hadden ze haar een voor een gepenetreed. Blijkbaar zonder condoom. Een SOA had ze er niet aan over gehouden, gelukkig. Wel een zwangerschap. Na vele gesprekken én gebeden had ze, samen met haar ouders, haar broer én mijnheer pastoor, besloten het kind te behouden. Het bleek een wonderschoon kind te

zijn, Hendrikje. Ondanks wat er aan vooraf was gegaan, was ze dolgelukkig met hem geweest. Haar ouders, haar broer én ook mijnheer pastoor, zij allemaal waren hen al snel komen bezoeken. Hij was bewonderd, gekust en geknuffeld. Ook zou hij al snel gedoopt worden. 'Gratis' had mijnheer pastoor nog gezegd. Wat had het leven er toen mooi uit gezien, alles leek te stralen op die dag. Totdat ze Hendrikje 's ochtends niet meer in zijn wiegje zag liggen en niemand van het personeel wist waar hij zijn kon. Toen was diezelfde wereld ingestort en had die er nog vreselijker uitgezien als voordien. 'Bidden' had mijnheer pastoor gezegd, altijd maar weer opnieuw. 'Bidden'. Het had echter niets geholpen. En toch, ook nu weer, achttien jaar later, zat ze hier weer op haar knieën. Te bidden.

Haar ouders waren intussen, mede door het verdriet van het verlies van hun enige kleinkind, tot twee oude mensjes geworden. Niet meer in staat iets moois uit het leven te halen. Ze leefden als twee kluizenaars die amper nog buiten kwamen. Joyce en haar broer, Pieter, zorgden voor hun boodschappen en gingen ook enkele keren per week koken én mee eten, zodat ook zij daadwerkelijk iets aten. Anders waren die al lang van honger en ontbering omgekomen. Haar broer, Pieter, was nooit getrouwd en had ook nooit een vriendin gehad. Hij voelde zich, zoals hij het ooit tegen haar had verwoord 'aangetrokken tot mannen'.

Iets dat binnen hun geloofsgemeenschap absoluut niet kon. En dus bad hij als sinds hij dat wist, sinds zijn puberteit dus, dat die gevoelens over zouden gaan. Joyce geloofde niet dat hem dat ooit zou lukken. Volgens haar hadden die gebeden nog minder kans van slagen als die van haar om Hendrikje ooit nog te ontmoeten. Voor hun ouders was de onmogelijkheid van Pieter om van een vrouw te houden en voor kleinkinderen te zorgen, nog een extra belasting die deze mensen als een zware last ervoeren. Als een straf van God. Ook het overlijden van mijnheer pastoor, die door niemand meer opgevolgd werd, waardoor een enorm hiaat binnen hun geloofsgemeenschap ontstond, was een klap voor hun ouders. Waar ze nooit meer bovenop bleken te geraken.

En zo kon Joyce niets anders doen dan bidden. Voor Hendrikje, voor haar broer en voor haar ouders. Voor haar eigen leven en welzijn waren geen gebeden meer over, zo leek het wel. Ze wist intussen wel dat al haar tijd, energie en gebeden naar anderen ging. Haar eigen leven deed er niet meer toe. Hoe ze dat nog voor de resterende jaren, en normaal gesproken konden dat er gemakkelijk nog zo'n vijftig zijn, vol zou gaan houden was ook voor haar een raadsel.

3

Youri, zijn moeder en Ellen, zijn beste vriendin, stappen bij het station uit de bus. De zon schijnt volop en het is druk in de stad. Zoals altijd trekt de stad vele toeristen, zowel uit het gehele land als uit de gehele wereld. Met een Middeleeuws kasteel en een kathedraal en stadhuis uit diezelfde periode is hun woonplaats een zeer gezochte trekpleister. Waardoor het voor inwoners niet altijd prettig en gemakkelijk is om zich er doorheen te verplaatsen. Normaal gesproken laat ze zich daar op zulke momenten dan ook niet zien. Maar een dag als vandaag vergt ander gedrag waardoor ze zelfs in staat is die massa mensen te kunnen verdragen en voor lief te nemen. Ze wandelen, zij hand in hand met Youri en hij ook nog met Ellen, samen tussen die menigte door, op weg naar zijn favoriet restaurant, 'El Niño' genaamd. Hét beste Peruaanse restaurant van de hele wereld, volgens Youri toch. Enkele jaren geleden is hij geheel in de ban geraakt van Peru. Een documentaire stond daarbij aan de basis. Boeken en allerhande info op het net, deden de rest. Toen hij ontdekte dat zich dit restaurant in hun stad bevond, wilde hij nergens anders meer gaan eten. 'Zodra ik achttien ben, ga ik er naartoe, op reis' had hij iedereen laten weten. Zo ver ze wist, had Ellen daar ook wel trek in. Waar zij, als zorgzame en zo af en toe ook wel bezorgde, moeder wel blij mee was. Ze was er dan ook in geslaagd met hulp van wat vrienden en haar

ouders twee vliegtuigtickets te bemachtigen én een extra bankrekening te openen, waarvan ze zowel Youri als Ellen zo meteen tijdens hun etentje, een pasje zou overhandigen. Op die wijze kunnen ze met hun tweeën de reis door Peru maken, zoals zij dat willen.

Tijdens een van zijn voorgaande verjaardagen, waarbij ze enkel met hun tweeën aanwezig waren en niet bij 'El Niño' maar bij een van de alom bekende Amerikaanse ketens, had ze hem over zijn papa vertelt. Of meer precies over het gebrek daaraan. 'We waren jong en waren benieuwd naar hoe het was om seks te hebben' zo had ze hem verteld toen hij vijftien werd, terwijl ze beiden een grote hamburger en een cola op hun tafeltje hadden staan. 'Ik was toen net als hij ietsje ouder dan jij nu bent. En, geloof me, het was absoluut niet de bedoeling om daarna papa en mama te gaan spelen'. Hij had haar toen met een zeer boze blik aangekeken, waarop zij meteen had gereageerd door 'Maar toen ik eenmaal zwanger was, was ik daar ontzettend blij mee'. 'Dat zal wel' had hij gebromd, haar met een donkere blik aan kijkend. 'En die jongen?' had hij gevraagd. Terwijl ze haar hoofd schudde, vertelde ze hem hoe zijn ouders verhuisden omdat zijn papa ander werk kreeg én ook dat ze hem nooit heeft verteld dat hij vader zou worden. 'Dus die weet niet dat ik besta?' had hij toen hardop geroepen. Zo hard dat allerlei andere bezoekers naar hen keken waarop zij hem vroeg wat stiller te doen. Hij werd

hierdoor zo boos dat hij opstond, zijn hamburger en cola door de zaak smeed en met zijn voeten stampend naar buiten liep. Zij liet alles achter en liep hem meteen achterna. Ze kon hem aan de mouw van zijn jas vast pakken en hem tegen haar aantrekken, waarop ze hem, op haar knieën zittend, knuffelde en kustte. Zo stonden ze enige tijd, terwijl personeelsleden boos naar buiten kwamen voor de rotzooi die ze aan hadden gericht, waarna die echter weer snel naar binnen gingen, om daar op te ruimen. Samen met Youri is ze terug naar binnen gegaan, hun excuses aan gaan bieden waarbij ze heel kort enige uitleg gaf. Waarop ze zowel begrip als een tegoedbon ontvangen.

4

Hoe is het mogelijk had ze nog gedacht, dat een kind dat uit zo veel geweld voort is gekomen, zo mooi kan zijn. Ze had nooit geweten wie haar hadden verkracht en wist dus ook niet waar ze zijn vader had kunnen zoeken. Had ze dat wel geweten, had ze misschien enige gelijkenis kunnen zien, ooit. Maar nu, nadat die al na de eerste dag verdwenen is, is zelfs dat niet meer mogelijk. Het enige dat ze zeker wist, was dat hij al bij de geboorte zwart haar had.

Jarenlang had ze gezocht, Joyce, naar dat wondermooie kind. Hoewel ze niet wist waar ze moest zoeken, toch had ze alle mogelijke plekken, zoals kindertehuizen, stichtingen voor pleegouders en –gezinnen bezocht, geschreven of gebeld. Maar niets. Nergens was er op de dag na de geboorte van Hendrikje, een verdachte pas geboren baby bezorgd. Iedere buurt van de stad waarin ze woonde had ze bezocht, te voet of per fiets. De eerste jaren was ze in de buurt van de crèches gaan kijken. Ongegeneerd keek ze in de kinderwagens en buggy's. Door vele ouders werd ze al gauw weggejaagd. Soms belden die zelfs de politie om haar te laten oppakken of weghalen. Ze sprak ouders aan met de vraag naar geboortebewijzen. Ze werd steeds brutaler. Psychisch begon dit steeds meer aan haar te vreten. Hoe vaker de politie haar oppakte, hoe

onrechtvaardiger dat voelde. Hoe eenzamer zij werd.

Na de crèches werden het de kleuterscholen die ze net zo systematisch bezocht en waar ze de kinderen belaagde terwijl die nog in hun stoeltje in de auto zaten. Ook nu weer kwam politie er aan te pas. Ze kreeg zelfs straatverboden opgelegd in de buurt van de kleuter- en lagere scholen. Ze werd een bekend fenomeen waarover zelfs de verschillende kranten begonnen te schrijven. 'Niemand zoekt mijn kind, dan moet ik dat wel zelf doen' had ze tegen een van de journalisten gezegd. Die was dieper in haar zaak gedoken en was bij de directie van het ziekenhuis waar haar zoon verdween, navraag gaan doen. Zo werd het – tijdelijk – nationaal nieuws, jaren na de verdwijning. Niemand bleek verantwoordelijk en 'Procedures en regels zijn sindsdien aangescherpt' aldus de afdeling die verantwoordelijk is voor de communicatie van het ziekenhuis. 'Waar is mijn zoon?' was de vet gedrukte koptekst boven het laatste artikel geweest. Waarna geen enkele letter nog aan haar en haar verdwenen kind besteed werd.

5

Dertien of veertien zal ze geweest zijn, toen ze ervan overtuigd was dat ze zwanger wilde worden. Niet doordat ze seks had gehad. Oh, nee, dat was ondenkbaar. Zij en jongens, nooit. Het idee alleen al om haar lichaam naakt aan iemand anders te tonen. Haar broer had ze destijds naakt gezien. Geheel toevallig. Zij was, zonder na te denken en zonder te kloppen, zijn kamer binnen gewandeld waar hij naakt voor de grote spiegel van zijn kleerkast had gestaan. Wat hij daar had gedaan, wist ze niet. Hij had iets van hemzelf vast gehad, iets dat zij niet had, en daar aan getrokken zo leek het wel. Zijn ogen had hij gesloten, het puntje van zijn tong kwam tussen zijn lippen uit én hij had gekreund. En net op dat moment spoot er iets uit dat ding dat hij vast had. Meteen was ze de kamer uit gerend, terug naar de hare. Waar ze in bed, onder de deken was gekropen. Overtuigd als ze ervan was dat ze iets op gang had gebracht dat onomkeerbaar was. Er gebeurde echter niets. Haar broer kwam niet haar kamer in, niemand kwam schelden. Ze hoorde hem de trap af lopen, naar beneden. Waarop ze terug zijn kamer op is geslopen, gaan zoeken naar wat uit hem gespoten was. Ze vond inderdaad, vlak voor en zelfs op de spiegel, nog iets vettigs. Zonder daar verder bij na te denken, wreef ze iets op haar rechter wijsvinger, die ze aansluitend bij haar naar binnen bracht. Want zo veel wist ze intussen wel. Dat wat haar broer vast had, gebruikten

jongens om bij meisjes, zoals zij, daar binnen te brengen. Om kindjes te maken. En dat wilde ze wel, een kind. Maar dan zonder dat vieze gedoe. En zo zou ze, daar was ze van overtuigd, zwanger geraken.

6

Al die jaren had ze hoop blijven houden hem ooit te zullen zien. Ze was ervan overtuigd dat ze hem, wanneer ze hem zou zien, meteen zou herkennen. En zo had ze op een middag een jonge man aan de overkant van het marktplein zien lopen waarvan ze overtuigd was dat die haar zoon was. Zijn neus, zijn blik, zijn wangen, het model van zijn hoofd, zijn zwarte haren. Kortom, alles was Hendrik. Al jaren ging dit scenario door haar hoofd. Wat te doen wanneer je jouw eigen zoon op straat tegen komt? En telkens weer had ze haarzelf verteld dan rustig te blijven, hem eventueel te volgen en te wachten totdat hij een huis binnen stapt om dan aansluitend aan te bellen en te vragen of het mogelijk zou kunnen zijn dat die jonge man die net naar binnen stapte, haar zoon was? Maar, helaas, alle goede ideeën ten spijt én de kans dat hij op de bus stapte die eraan kwam, stapte ze op hem af, nam hem vast bij een arm en trok hem met haar mee, naar een zitbank. 'Kom, mijn jongen' zei ze tegen hem. 'Laat me jou eens goed bekijken'. De jonge man was zo verbaasd dat hij eerst nog niet eens tegen stribbelde, maar haar volgde. Zodra ze naast elkaar op die bank plaats hadden genomen, vroeg hij haar waar ze elkaar van kenden. 'Jij bent mijn zoon' had ze gezegd. De jonge man wilde, ooit, later, in de zorgsector gaan werken en had reeds nu veel empathisch vermogen. Hetgeen hem bij deze vreemde vrouw goed van pas kwam en hij dan ook

toepaste. Toen dit vaker gebeurde en jongens haar gedrag melden bij de politie, was ze opgepakt en tijdelijk in een instelling geplaatst.

7

Niets had ze gemerkt van een zwangerschap. Integendeel zelfs, ze werd voor het eerst ongesteld. Gelukkig had haar beste vriendin, Marie, haar daar al iets over verteld, anders zou ze moord en brand geschreeuwd hebben bij het zien van al dat bloed. Ze begreep daardoor dat ze niet zwanger was geraakt, toch wilde ze dat zijn. Ook wilde ze er alles vanaf weten, zodat ze tijdens haar bezoeken aan de bibliotheek enkel nog boeken over zwanger zijn en het opvoeden van een kind las. Al de jaren die volgden, was ze daarmee bezig. Zodra ze zeventien werd vertrok ze, tegen de zin van en betaald door haar ouders, naar een appartementje in de dichtstbijzijnde stad waar ze de hogeschool bezocht. Wiskunde, dat was háár vak, dat begreep ze tenminste. Daar wilde ze niet opvallen. Een zwangere studente zou opvallen en als ze iets niet wilde, was het opvallen. Tijdens haar vrije uren ging ze op zoek naar ziekenhuizen met kraamafdelingen. Twee waren in die stad, een daarvan lag bij haar om de hoek. Soms moet je gewoon geluk hebben in het leven, dacht ze nog toen ze dat zag. Om en om bezocht ze beide klinieken. Een aantal keren ging ze met een bloemetje of iets anders dat als cadeau kon dienen, binnen. Waar ze dan concreet de betreffende afdelingen bezocht en de pasgeborenen, achter glas, bekeek. Zo had ze na vele bezoeken, waarbij ze telkens een andere pruik droeg, soms een bril en dan weer niet, de ene keer in

rok of kleding, dan weer in broek, ook uiteindelijk kennis gemaakt met Joyce, de hoogzwangere vrouw die net die dag op de afdeling binnen was gekomen, omdat haar vliezen reeds gebroken waren. Terwijl ze op weg was naar de liften, hoorde ze allerlei geroep door verschillende personeelsleden waardoor het duidelijk werd, dat de baby bij Joyce op komst was. Waarop ze besloot de ochtend erop zo vroeg als mogelijk terug te komen. Som moet je, zoals ze eerder ook al had gedacht, geluk hebben in het leven.

8

'Hoe kan een baby verdwijnen?' had de inspecteur destijds aan Yvette, het afdelingshoofd, gevraagd. Deze had enkel haar schouders opgehaald. Ze had daadwerkelijk geen idee hoe zoiets mogelijk was en zeker ook niet waarom iemand een baby komt stelen. 'Is u de afgelopen dagen iets opgevallen?' Yvette had de politiemedewerker met een vragende blik aangekeken. 'Iets opgevallen? Wat bedoelt u daarmee? Mij valt altijd wel iets op. Was die niet opgeruimd is, een pot die verschoont moet worden of een bed of een baby'. 'Nee, nee, ik bedoel meer, uhm, tja, iets dat afwijkt van de gangbare procedures. Ik weet het ook niet precies, natuurlijk. Ik werk hier niet en weet niet wat normaal is en wat niet normaal'. Dat begreep Yvette wel, daarmee kon ze hem echter toch niet verder helpen. Bovendien dacht niemand er aan dat de laatste weken, bijna wekelijks, een jonge vrouw de afdeling had bezocht, zonder daadwerkelijk bij iemand op bezoek te gaan. Had men die wel gezien überhaupt? Of was die zo doodgewoon normaal geweest dat die niet was opgevallen? Ze zou uiteindelijk in geen enkel van de politierapporten genoemd worden.

9

Haar ouders woonden, sinds zij als studente door het leven ging, vele kilometers bij haar vandaan. En die wisten dus niet op welke wijze zij haar leven leidde. Die wisten niet of ze verliefd was en zo ja of dat op een jongen, een meisje of iemand anders was. Dat zij hen na ongeveer een half jaar verblijdde met de boodschap dat ze enkele weken geleden grootouders waren geworden, verbaasde hen zowel wel als niet. Hoewel ze vonden dat ze een hechte band met hun dochter hadden, wisten ze dat deze ook weer niet zó hecht was. Op hun vraag naar de vader kwam nooit een duidelijk antwoord, behalve de mededeling dat die geen rol in het leven van zijn zoon wilde spelen, waarna ze daar nooit meer naar vroegen. Waarom ze hen niet eerder hierover in had gelicht, tijdens de zwangerschap bijvoorbeeld en wellicht voor de bevalling, wimpelde zij allemaal af door te zeggen dat ze niet wilde dat ze zich zorgen zouden maken en ook om teleurstelling te voorkomen door een miskraam en eventueel de geboorte van een kind met een of meerdere handicaps. Zowel haar vader als haar moeder hebben elkaar aansluitend, thuis, bevraagd over waar wat mis is gegaan met hun dochter, waarbij ze twee flessen zeer dure wijn leeg hebben gedronken en dit hebben bezegeld met een vrijpartij, zoals ze die reeds sinds geruime tijd niet meer hadden beleefd.

Zij was dan ook blij geweest toen haar ouders weer naar huis vertrokken waren en zij, met Youri, alleen was in haar appartementje in het centrum van de stad. Opa had er ook intussen financieel voor gezorgd, dat het zijn dochter en kleinzoon aan niets zou ontbreken. Iets waar ze op had gerekend.

10

De ene instelling na de andere had ze, helaas, moeten bezoeken en bewonen. Nooit voor lang. Iedere rechter die haar naar een instelling verwees, wist hoe de situatie met haar ouders was én ook de reden van haar zoektocht, die haar tot waanzin dreef. Toen eens een journalist aan een rechter vroeg waarom ze niet voor de rest van haar leven in een instelling werd geplaatst, antwoordde deze 'Iemand heeft haar kind gestolen, wilt u rest van haar schamele leven ook nog stelen? De persoon die haar kind heeft, die zou voor altijd vast gezet moeten worden'. Die journalist was nog eens in de zaak gedoken, de zaak van de verdwenen baby. 'Hoe kan zoiets anno nu nog gebeuren?' had die zich afgevraagd. Waarbij hij ook met de verschillende medewerkers van politie was gaan praten. Enkelen daarvan waren reeds gepensioneerd, anderen konden het zich niet meer herinneren. Allen waren ze het er over eens dat zoiets 'hedentendage niet meer mogelijk is'. Op de vraag waarom niet, antwoordde iedereen 'Camera's', alsof dat dé oplossing van alles zou zijn. De journalist heeft daarop een van zijn vrouwelijke collega's gevraagd op een vroege ochtend te trachten een baby van de kraamafdeling mee naar buiten te nemen. Waarbij de vrouw haarzelf onherkenbaar had gemaakt middels sjaals en zonnebril. Dit alles gebeurde met instemming van een van de net bevallen moeders, die middels een kleurenfoto van haar en haar

dochtertje, een prominente plek in het artikel kreeg. Iedereen in het ziekenhuis van directie tot en met personeel was geschokt én vooral ook boos omdat de journalist het nu voor de gehele buitenwereld duidelijk had gemaakt hoe gemakkelijk het was om in die kliniek een baby te stelen. Het aantal bevallingen slonk aanzienlijk gedurende de eerste maanden erna. Maar al snel, nadat allerlei artikelen en televisiedocumentaires in de pers over de verbeterde veiligheidsmaatregelen in die specifieke kliniek waren gepubliceerd, nam het aantal klanten én het aantal geboortes weer toe.

11

Ook zij had dat interview onlangs gelezen. 'De persoon die haar kind heeft, die zou voor altijd vast gezet moeten worden'. Dat betrof haar, dat wist ze. Niemand begreep echter hoe gelukkig ze was, door en met dat kind. Haar leven zou nooit zo volmaakt en perfect geweest zijn, als nu. Ze zit tegenover haar zoon, Youri, en zijn lief, Ellen. Ze vieren zijn achttiende verjaardag. Ze heeft hen net de vliegtuigtickets én de bankpasjes overhandigd. Voor het eerst in al die jaren, zullen zij tweeën voor een lange periode van elkaar gescheiden worden. Hij zal naar Peru gaan en zij zal thuis blijven, alleen. Misschien dat ze haar ouders nog eens bezoekt, wie weet. Hun band is, hoe kan ze die het beste omschrijven? Zij houdt van hen, zowel door bij hen te zijn én ook door niet bij hen te zijn. Zij hoeven niet per se elke week of elke maand bij elkaar over de vloer te komen. Zij kijkt naar vandaag, naar het hier en nu. De meeste grootouders wilden daarbij aanwezig zijn, bij zo'n verjaardag als die van vandaag. Maar nee, zij was daar resoluut in geweest. Alleen zij met haar zoon en zijn vriendin. Dat is meer dan genoeg. Zij heeft hen laten weten dat de cadeaus ook door opa en oma en enkele goede vrienden van haar mee gefinancierd zijn. Da's voldoende, volgens haar. En ook voor Youri en Ellen, zo te zien. Over drie weken zullen die twee naar Peru vliegen, waar ze dan zo'n twee maanden zullen blijven. Dankzij het internet kunnen ze af en toe bijkletsen. Maar